

עדנה קולינס – חברה, עמיתה ומחותנת

I HAVE LOST A FRIEND AND GAINED A FAMILY...

"איבדתי חברה וקיבלתי משפחה". כך אמרת לי מיד אחרי החופה של גילי ושרית לפני 29 שנים. ואכן, עדנה, היית לנו משפחה גם חברה וגם עמיתה לעבודה. חלקנו שלושה נכדים מקסימים והרבינו להיפגש באירועים משפחתיים. במשך השנתיים שגילי, שרית והילדים היו באוסטרליה, אנחנו המשכנו להיפגש בימי שישי בערב לארוחה משפחתית באחת המסעדות בראש פינה, ונושא השיחה העיקרי היה כמובן מה שמענו מהנכדים הנמצאים בצידו השני של העולם.

עם האיש שלה - אלק יב"א

עוד שנים רבות לפני שנהפכנו למחותנים ולסבים לנכדים המשותפים היינו חברים. שני זוגות, שיחד עם ג'וני ושולמית ויחד עם פאול וקרול היינו מרבים להיפגש בימי שישי בערב, לחגוג ימי הולדת, וגם טיילנו ביחד, בעיקר לסיני בימים הטובים של הפולקסוואגן. אני זוכרת מפגשים על המרפסת שלכם הצופה אל מול גולן, כשהקומקום מתמלא כל הזמן בעוד מים ונותן עוד קפה או תה. היית אופה עוגיות, והמומחיות שלך הייתה קצפיות, לפסח, אבל לא רק לפסח.

והיינו גם שותפים למקצוע ההוראה. נסענו ביחד באוטובוס כל בוקר בשעה 6.50 לעמק החולה, ובסוף היום הביתה. את היית דוגמא ומופת למורה לאנגלית, אשר משקיעה גם בהכשרה שלך (תואר שני + תעודת הוראה) וגם בביצועים, בהכנה לבחינות הבגרות ובהוראה בכל הרמות. הייחוד שלך היה בפיתוח של חדר האנגלית: כיתה מיוחדת ובה חומרים ועזרים שונים ומגוונים, שאפשרו למורים להביא איתם לשיעורים חומרי העשרה, וגם להביא כיתות לחדר הזה ללמידה מגוונת. בהמשך כשעברת ללמד במבוא הגליל הקמת גם שם חדר אנגלית במקלט, וגם שם הוא היה עשיר מאד ומגוון. בין היתר היית גם פעילה בהתארגנות הארצית של מורי האנגלית.

העבודה המשותפת בבית הספר, והיותנו משפחה זימנה לחדר המורים אירוע יוצא דופן: כשגפן נולדה קיימנו טקס הרמת כוסית עם מורי בית הספר. הייתה זאת הפעם היחידה, למיטב ידיעתי, ששתי סבתות וסבא אחד, שלושתם מורים בבית הספר חוגגים הולדת נכדה משותפת אחת.

בית הספר נתן לך גם, מפעם לפעם, הזדמנות לעסוק בתחביב שלך – הטניס. היית יוצאת עם ג'וני פרנק למשחק בין שיעורים, במגרש הטניס של קיבוץ כפר בלום. הטניס הייתה אהבתך הגדולה (חוץ מאלק, הילדים הנכדים והנינים, כמובן), ובאחת מנסיעותיכם לחו"ל,

הגעתם לאליפות מלבון – משאת נפשם של חובבי הטניס בעולם. מאוחר יותר נאלצת לממש את האהבה הזאת רק באמצעות הטלוויזיה, ואנחנו, כולנו, ידענו שבתקופת ווימבלדון או מלבון, כדאי לבדוק אם את פנויה לראות אותנו.

מאז שפרצה לחיינו הקורונה לא ראיתי אותך עוד. נמנע ממני להיכנס לבית יונתן, ופסקו שם קבלות השבת. אלק, בנחישות ובהתמדה רבה המשיך לבקר אצלך כל יום פעמיים ביום, באהבה רבה. ביקורי הילדים והנכדים התמעטו, מטבע הדברים, אבל כל ביקור כזה גרם לך עונג רב.

עם בוא הסגר השני אלינו, החלטת, כנראה, שעבורך, זה כבר יותר מידי. עזבת אותנו בחטף, ואפילו באופן אלגנטי.

עדנה, חברתנו והמחותנת שלנו – נוחי בשלום על משכבך, אנו נזכור אותך תמיד.

תמר וולפין

